

Tháng Tư Buồn

Vũ Đăng Khoa

Ngày Sài Gòn sụp đổ, ba không là một sĩ quan VNCH. Làm bên ngành hành chánh nên không có cấp bậc, ba là trưởng ty thông tin Gia Định. Có một khoảng thời gian ba làm thư ký toà hành chánh Gia Định. Rồi Việt Cộng xâm chiếm miền Nam, ba bị bắt và lưu đày ở tận Hà Nam Ninh - Bắc Việt. Chúng nó biệt giam ba trong một căn phòng chỉ có 2 người. Trong đó có Đại tá Nguyễn Hữu Phước và ba. Mỗi ngày chúng nó đem cho ba 1 cục phèn chua hoà tan trong 1 cốc nước nhỏ và ép buộc ba phải uống trước mặt chúng. 18 tháng sau thì ba mất vì bệnh ung thư máu. Ở quê nhà gia đình hoàn toàn không biết về cái chết của ba.

Ngày ba đi tù. Nhà mất. Vì không muốn đi vùng kinh tế mới nên mẹ đưa các con về quê ngoại ở một vùng quê xa xôi hẻo lánh ở miền Tây miền sông nước. Nơi đó có ông chủ tịch xã Hai Sanh mặt dày tối ngày mặc áo bà ba đi chân đất lạch bạch cứ ghé nhà động viên nhưng chủ yếu là muốn dzê mẹ Khoa. Có bao lần ông cứ ngồi lì tới chiều tối mà không chịu về. Các anh trai hàng ngày đi bán bưng cục khổ về thấy cảnh chuồng tai gay mắt hoai nên tức sôi máu không nhịn được. Một chiều kia các anh giả vờ gây lộn to tiếng với nhau rồi xách dao phay, xách mác rượt nhau chém và chạy ra tới ngoài nhà trước chỗ ông ấy đang ngồi. Anh thì núp sau lưng ông chém tới. Anh thì phiá trước đâm vào. Sợ ăn dao phay và mác lạc nên ông hoảng quá và chuồn đi mất. Từ đó không bao giờ dám tới. Không ngờ hận thù trong ông từ đó cứ trào dâng...

Giấy báo tử gửi về nhưng chủ tịch xã không cho người đưa thơ chuyển tới nên gia đình hoàn toàn không biết. Rồi bỗng một chiều miền Tây chìm trong ngập lụt của năm 1978, cô em họ của mẹ lội sinh vào nhà trao thơ báo tử. Mẹ ngất lịm dưới hung tin bên những tiếng thét gào của chị và em. Cô kể lại là do cô vô tình nhìn thấy được lá thư ở đồn công an xã và năn nỉ họ đem về vì cô nhận ra tên của mẹ và địa chỉ. Cô coi thư viện trường và họ hay sai cô làm nhiều việc. Ngày đó họ nhờ cô coi đọc những thông tin nên cô bắt gặp lá thư cha.

Thời gian lâu lắm, bác Phước ra tù về vì bác sĩ trong nhà tù đoán là do bệnh ung bướu vô phương cứu chữa trong thời kỳ cuối. Họ cho bác về để được chết ở nhà. May sao bác được cứu sống nhờ uống thuốc Nam. Bác ấy đã tìm về quê Khoa kể lại câu chuyện những ngày tháng trong tù. Sau đó bác và gia đình đã đến Hoa Kỳ diện HO 13, và về New York.

Anh Vinh là học sinh giỏi nổi tiếng khắp vùng Đồng Tháp. Thầy Điều dạy khối A nổi tiếng ở Sa Đéc với 2 môn Lý Hoá đã đặt hết niềm tin vào anh trong kỳ thi đại học bách khoa. Ngày anh đi chứng lý lịch, ông Hai Sanh đã phê tặng anh những từ ngữ vô cùng đặc biệt để rồi 3 năm sau anh về nhảy sông tự quyền sinh. Ông viết rõ từng lời vào tờ lý lịch: "*Cha làm trưởng ty thông tin Gia Định.*" ("Thông tin" là tiếng nói chống Cộng Sản đến cùng.) "*Cậu: Đứng đầu đơn vị chống Cộng tại địa phương.*"

Rồi anh Vinh thi vào đại học. Điểm 3 môn là 15 1/2 nhưng không bao giờ đậu vì lý lịch xấu dù cho điểm tiêu chuẩn chỉ là 10 1/2 cho 3 môn. Không nản chí anh về thi lại và thi lại. 2 năm sau kết quả cũng 15 và 15 1/2 nhưng đều bị đánh rớt vì tờ lý lịch 3 năm vẫn không bao giờ thay đổi. Dù cho mẹ có hết lời năn nỉ nhưng ông chủ tịch xã vẫn không màng tới vì mối thù xưa.

Rồi 3 năm không thể vào đại học, anh Vinh phải đối diện cuộc đời với nghĩa vụ lao động 2 năm đi đắp đường và xây dựng nông thôn mới. Ngày chia tay thầy trên đường về, anh Vinh nhảy cầu để tự quyền sinh. May là có người qua đường nhảy theo cứu kịp. Khi họ đưa anh về nhà, xóm làng mới xôn xao chạy báo mẹ tin rằng : "*Thằng Vinh nó đã nhảy sông!*" Gia đình sợ quá phải lo chạy chọt dứt lốt cho anh Vinh đi học. Gom hết cả gia tài bao năm dành dụm là 1 thùng đạn đựng đầy những tờ giấy sắn \$50 và \$100 cũng chỉ đủ cho anh vào trung học ngân hàng 3 trung ương. Đúng là đời khốn nạn! Điểm thừa đậu đại học mà cũng không đủ để học trung học nữa thì sao? Vì lẽ đó, chị Phượng năm sau cũng chẳng thêm đi thi đại học vì sợ tốn tiền. Chị chọn đại học sư phạm vì được ưu tiên tiền thẳng vào đây do đã đoạt giải hạng 5 môn Anh Văn toàn quốc. Anh Hoàng kế tiếp cũng chẳng đi thi vì được tuyển thẳng vào đại học sư phạm. Anh đứng hạng nhì trong kỳ thi môn Lý toàn quốc 2 năm sau.

Ngày gần đi Mỹ, Khoa bị gia đình cấm đi thi dù là đang học lớp chuyên vì sợ nếu đang học rồi bỏ đi ngang sẽ không có tiền đền. Về quê theo mẹ làm vườn cũng chẳng được yên. Khi phỏng vấn đậu và lãnh hộ chiếu xong rồi chờ ngày đi Mỹ thì xã không thèm chứng giấy 3 không. Họ bắt Khoa phải đóng 10 tấn gạo thay thế cho

nghĩa vụ lao động 2 năm vô cố. Nếu không thì không chứng giấy tờ và cả gia đình đều phải ở lại. Gia đình Khoa phải vai mượn nợ để được ra đi.

Cộng sản là vậy đó. Họ cướp miền Nam gây bao đau thương tang tóc xong nhưng họ không bao giờ dừng lại. Họ giết những nhân sĩ trí thức trong chốn lao tù. Họ cướp nhà cửa và đọa đày vợ con những người chỉ là công nhân viên chức miền Nam tới đường cùng. Giờ họ nói lắng nghe trong Khoa, gia đình và kiều bào từng hơi thở. Bạn có tin không?

Anh Vinh và Hoàng sau ngày qua Mỹ đã đi học lại trong Georgia Tech. Họ giờ là những kỹ sư điện toán và computer science. Anh Hoàng vẽ đường bay cho hành trình tên lửa. Cộng sản chắc rất thèm những người kỹ sư biết vẽ đường bay cho tên lửa Tomahawk! Điều đó sẽ không bao giờ có được vì họ đã triệt tiêu không những gia đình Khoa mà bao lớp người trí thức. Xã hội của họ giờ chỉ có những con người dốt nát làm lãnh đạo nên mới gây nên sự thù hằn chia rẽ. Họ chỉ biết cắn xé, tàn phá và đục khoét nên quê hương mới ngày càng điêu tàn. Họ chỉ biết cướp mà không biết xây dựng và bảo vệ nên đất nước giờ đây mới lâm vào cảnh lệ thuộc, xâm chiếm, nô lệ và diệt vong. Họ đã thất bại thảm hại trên chính quê hương mà họ đang cai trị. Nhưng họ luôn lường gạt và mỉa dân mình, tuyên bố họ là người chiến thắng đồng bào và anh em cùng dòng máu.

Bạn có bao giờ thấy người Mỹ hàng năm họ ăn mừng chiến thắng khi quân miền Bắc thắng miền Nam trong Civil War không? Hay có lẽ người Mỹ họ ngu?

43 năm rồi và bạn hãy chờ xem coi ngày 30 tháng 4 tới họ cũng sẽ ăn mừng chiến thắng để tiếp tục tạo nên hận thù và chia rẽ.

Bài viết là sự thật 100%. Không có một chút gì là hư cấu. Bất kỳ ai cũng có thể phản biện chuyện này đúng hay sai. Cộng sản đã cho con em họ qua Mỹ học và làm việc nhiều lắm. Trong số đó có ai bao giờ thấy nước Mỹ ăn mừng chiến thắng Civil War không? Hãy nói cho mình biết với.

Hy vọng nhà văn Nguyễn Ngọc Ngạn, các MC, ca sĩ và bất cứ những ai muốn tham gia hay tổ chức dù là gián tiếp hay trực tiếp chương trình ca nhạc trong dịp 30/4 sẽ đọc được bài này. Để họ hiểu rõ vì sao người ta lại biểu tình và phản đối họ. Nhìn lại đất nước tan hoang như bây giờ, sau 43 năm Việt Cộng cưỡng chiếm được các bạn sẽ nhận định một cách trung thực rằng **“30 tháng 4 không phải là niềm kiêu hãnh chiến thắng để ăn mừng cho ai cả. 30 tháng 4 là nỗi nhục quốc thể chỉ để thấp nén hương lòng hồi tưởng những đau thương âm ỉ của cả dân tộc Việt Nam.”**

NHỚ!

Nhớ nhớ nhớ một điều con rất nhớ
Nhớ Sài Gòn hai tiếng nói thân thương
Con nhớ từng góc phố với tên đường
Nhớ trường xưa bạn bè yêu cũ mới

Nhớ ngày xưa cha mua cho sách mới
Nhớ mẹ yêu dìu con bước đến trường
Nhớ người thầy trên bục giảng thân thương
Cô giáo nhỏ nâng niu từng nét chữ

Rồi quê hương lan tràn loài dữ
Chúng ngang tàn đốt phá cướp đi cha
Nơi quê nhà mẹ đau đớn xót xa
Con thương mẹ héo gầy nuôi con trẻ

Những tháng ngày đau thương trôi lặng lẽ
Con lang thang cùng mẹ khắp muôn nơi
Đời bôn ba nghe kiếp sống chơi vơi
Có lúc tưởng mẹ tàn hơi kiệt sức

Dắt dìu con qua thán ngày cơ cực
Mong một ngày quê hương khỏi làm thang
Một chiều thu con chít chiếc khăn tang
Mẹ ngất lịm bên dòng thư báo tử

Chúng đã giết cha con rồi đem xử
Tội tuyên truyền chống phá quê hương con
Quê hương yêu hai tiếng nói sắc son
Cha không chống chỉ chống loài Cộng phỉ

Bao nhiêu năm cướp miền Nam rồi nhĩ
Chúng giờ đây cướp phá cả non sông
Chúng cướp ngày cướp cạn cướp ruộng đồng
Cướp nhà cửa, cướp công rồi cướp sức

Cướp tuổi xuân bao em thơ sáng rực
Cướp đồng hưu, bảo hiểm, cướp nhà băng
Cướp hồ thiêng, sông núi và mỏ quặng
Cướp xong rồi chúng bán cả giang sơn

Cộng phỉ gian manh dân rất căm hờn
Ngày nổi dậy chẳng còn xa đâu nữa
Ngày mai đây vết thù xưa gọi rửa
Trả cho cha hai tiếng nói oan khiêng

Trả lại cha một tấm lòng trung kiên
Yêu quê hương sơn hà và tổ quốc
Bao năm qua từ ngày cha đã mất
Thương cha nhiều nhớ cha lắm cha ơi !

Vũ Đăng Khoa